

ROBOTLÁNY 2.0

Egy éve jelentkezett a La femme 50 tehetséges magyar fiatal programjára. Némi kisebbségi érzéssel, hogy a többiek híres-neves zenészpallánták, biológusok, agykutatók lesznek, neki hozzájuk képest semmiféle végzettsége nincs, csak valami kulturális, közéleti tevékenységet végez, amiből próbálja kihozni a maximálisat...

Felgyalogolt egy gimnázium háromemeletnyi lépcsőjén, hogy egy órát tölthessen diákok között. Lett belőle kettő. Igazán meg sem lehetett különböztetni, ki az előadó, ki a hallgató. A gimnazisták nem tudták, ki jött közéjük: helyes, csinos lány, azt elsőre megállapíthatták. Aztán Lukoviczki Réka mesélt magáról, és a világ legtermészetesebb módján beleszótt a történetébe, hogy

egy autóbalesetben elvesztette a bal lábát. Még csak fel se szisszent senki.

Amikor a baleset után felébredt a kórházi ágyon, először azt realizálta, hogy megváltozott a teste. „Nagy emocionális pillanat volt! És borzasztó kemény a ténnyel szembesülni – emlékszik vissza arra a nyári napra. – Viszont amit annál is erősebben éreztem, az az életszeretet. Az, hogy kaptam egy

„Ha életben maradtam, akkor igenis tartalmasan kell leélnem az életemet.”

második esélyt az élettől. Nem kis ajándékot. Ha életben maradtam, akkor igenis tartalmasan kell leélnem az életemet.” Halálközeli élmény? Úgy nézett az életére, mint egy filmre, amelynek legelső óráját rosszul írták meg, viszont a maradék másfél órája majd tartalmasan és értékesen telik el.

Mielőtt a Robotlány megszületett

Hét hónapig tartott a rehabilitáció. Volt benne összeroppanás, volt mélypont annak ellenére, hogy az első egy-két hónapban mintha éjjel-nappal valami „drog” hatása alatt lett volna. Adódtak nehéz pillanatok, de attól a bizonyos életszeretettől többé nem akart szabadulni. Sutának, kiszolgáltatottnak érezte magát, amikor felpróbálta az első protézist. Teljesen átalakult a mozgáskultúrája, a mozgáskoordinációja, meg hát a pluszfeladat, amikor társaságban megy az utcán, és azt kell figyelnie, hol a kátyú... Akkoriban kezdett kialakulni a problémamegoldó képessége. Észrevette, ha problémaként fogja fel a vele történő dolgokat, azok is maradnak! Átalakította a gondolkodását: inkább látta faladatnak. Immár nagy feladatot lát, és apró részfeladatokat.

Ha nem történik meg vele az egész, gondolja utólag, érzett volna valami hiányt. Kellene neki az, hogy történjen valami, ami célt ad az életének! És ma már azt mondja, ha így alakult, el kellett fogadnia, hogy neki ez a sorsa. Visszacsinálni úgysem tudná. Abból próbál gazdálkodni, ami van. „Most tudom, mire vagyok hivatott! Nem csak bolyongok a világban, és figyelem a külvilág történéseit, hanem magam próbálok alakítani a sorsomat.”

Talán a történetéből előbb-utóbb könyv születik. Talán már az is jó lenne, ha újra

INFO

Lukoviczki Réka III. évad

Mentor: Al Ghaoui Hesna

Formatervező mérnök akart lenni, de pontosan nem tudta, mit akar magával kezdeni. 21 évesen egy autóbalesetben elvesztette a bal lábát. Most Robotlány (Robot Girl) néven előadásokat, workshopokat tart. Immár márkát épít rá: brandjéhez sok tevékenység társul. A Lábatlan blogban arról beszél, amiről más nem. Divatkampányokban vesz részt, és modellkedik. Síkfutásban paralimpikonnak készül. Felnőttekkel coach-ként dolgozna, és azt tervezi, hogy Álomkészítő óra címmel önismeretre tanítana gyerekeket.

találkozna azzal a három emberrel, akikkel együtt ült a kocsiban. Talán ideje szembenézni a régi történettel, mert akkor más összefüggések tárulnának fel. „Nem tudok haraggal élni. Fizikailag fájdalmat okoz.”

Kitalálta magának a Robotlányt. A Robotlányt, aki sorsával a nyilvánosság elé áll.

A Robotlány születése után

Megvilágosodott, hogy a másság hirdetése a dolga. Minden olyan ember mellett szeretne kiállni, aki a társadalom szerint elfogadhatatlan: a hajléktalanoktól a saját nemükhöz vonzódkig. És azok mellett, akik valamiért nem tudnak „beilleszkedni”. Szeretné ezt a missziót folytatni, mert szerinte aki a többséghez képest másként él, ugyanolyan ember, sőt lehet, hogy sokaknál fantasztikusabb figura. „Ne a külső alapján ítélnék! Ugyanakkor ne higgyünk el mindent, amit látunk, mert attól, hogy valaki ránézésre dekoratív és fiatal, lehet, hogy szívátültetett. Próbálok az emberek érzelmi intelligenciáját fölszokolni, mert éppen a zárkózottság, az elhallgatás épít falat az emberek közé. Azt a falat pedig nagyon nehéz ledönteni.”

A baleset előtt a külvilág alapján definiálta magát. Hogy ki mit gondol róla. Hogy mennyi-

Kitalálta magának a Robotlányt, aki sorsával a nyilvánosság elé áll.

re fogadják el a külsejét, a belsejét. Azt érezte, hogy tetszeni akar másoknak, és annak alapján vont le következtetéseket. Most meg? Éppen az ellenkezőjére tevődött a hangsúly! Hogy ami belül van, azt hozza felszínre, és abból építkezzék! Mert rájött: arra, hogy valaki mit gondol róla, neki valójában nincs hatása. És különben sem az ő dolga, hogy figyelje, ki hogyan viszonyul hozzá.

Mit csinál? Amikor 2017 őszén véget ért a mentorprogram, a Robotlány válságon ment át. Ihletszegény volt. Kevés inger érte, és sok problémája támadt a lábával. Pedig a mai napig a futás jelenti neki a csúcsteljesítményt. Viszont hosszú procedúra, hogy olyan művegytagot kapjon, amely nem teszi tönkre a testét, terhelésnek viszont ki tudja tenni. A nagy cél, hogy végre legyen saját eszköze, és koptathassa megint a Margit-sziget pályáját. Paralimpikon szeretne lenni! Lehetőségesnek is ígérkezik, hogy profi szinten fusson. Bár tudja, vannak korlátai, hiszen tudja azt is, az emberi test nem arra lett kitalálva, hogy a talpa helyett az ülőcsontján támaszkodjék. Viszont azt is tudja, hogy az emberi test annyira képes alkalmazkodni megváltozott körülményekhez, hogy ha ad időt magának, az lehetséges utat jelentene. És akkor megpróbálkozhatna a versenyszerű felkészüléssel.

Most tehát nem elsősorban előadásokat és workshopokat tart, ahogyan addig szinte kizárólag tette.

A Robotlány háttérbe vonul?

Időközben fenntartásai keletkeztek a közösségi médiával. Amikor egy ötlet érni kezd benne, hogy valamilyen szellemi terméket hozzon létre, jólesik eltűnnie. Olyankor se posztolni, se lájkolni nem

akar. Ez viszont rossz a követőknek, hiszen nagy a verseny értük, és ha valaki csak két hétre is, de eltűnik, annyi idő alatt a követők máshová pártolnak át! És bár neki sosem az volt fontos, mennyien követik, immár nagy feladvány, hogy „rendszeresítse magát”. Ő meg bizony – időszakosan ír. Jó művek akkor születnek, ha ihletet kap. Érvényes ez a Lábatlan blogra is.

Mindentől persze még fő brand maradt a Robotlány, hiszen a projekt összes eleme egyetlen egészé kapcsolódik. A Robotlány a nagy halmaz, abban vannak a kis halmazok: a futás, az előadások, a blog, a divatmegkeresések, a modellkedés, a fotózások, a film, amelyben a nyáron szerepelt. (És nem is a lába miatt.) Az elfogadás. A nyitottság. A másság. Hogy megmutasson olyan dolgokat, amelyek szokatlanok. Egy címlapfotó, amellyel a legtöbb emberhez tud eljutni.

Álomfejtő órákra ugyan jár továbbra is iskolákba, de most azt határozta el, otthon csinál öt-hat fős társaságoknak személyes foglalkozásokat, ki hogyan tudna előbbre haladni az életében. Ennek a promócióján töri most a fejét. Szeptembertől pedig sportszervezést tanulna az ELTE-n. Ami mindenhez kapcsolódna, ami ő.

Vagyis megerősítést kapott az 50 tehetséges magyar fiatal programtól. Igazolta, hogy amit eddig letett az asztalára, annak van megbecsültsége. Azt a visszajelzést kapta, hogy valamit talán jól csinál. Van rajta persze még csiszolnivaló, de immár a következő szintre léphet. Mindehhez a szerencse is megadatott: a találkozás a mentorával. Al Ghaoui Hesnával hasonlít a személyiségük, hasonló dolgokat szeretnének elérni az életben. Felismerték magukat egymásban, ettől sokkal hatékonyabbá vált a közös munkájuk. Nagyon sok ajánlást kapott tőle. És hálás azért is, hogy megismerhette a többi tehetséges fiatal. Van, akivel most is gondolkoznak közös munkálkodáson. Valamit úgyis kitalálnak! A Robotlány nem áll le.

Varga Sándor Márton

3-SZOR IS MENTOR

Al Ghaoui Hesna

külpolitikai újságíró,
televíziós szerkesztő

Sokan nem tudják, hogy én nem média szakon végeztem, hanem jogászként, az ELTE-n. Az újságírást a gyakorlatban tanultam meg, és ez főleg annak köszönhető, hogy a pályám elején volt egy „mesterem”, Kelen Károly újságíró, aki rengeteg időt és energiát áldozott arra, hogy a köréje gyűlt fiataloknak megtanítsa a szakma csínját-bínját, és őszinte visszajelzést adjon az én munkámra is.

Ma már egyre kevesebb munkahelyen és egyre kevesebb szakmában vannak olyan valódi műhelyek, ahol a fiatalokat felkarolják az idősebb kollégák, és a kezdeti bizonytalan időszakban támogatják, tanítják őket. Hiszen senki nem úgy jön ki egy egyetemről, hogy a gyakorlatban is tökéletesen alkalmazható tudása van, ehhez sok-sok gyakorlás és persze lehetőség is kell. Ezért is éreztem fontosnak, hogy mentorként, amennyire tudom, támogassak olyan fiatalokat, akiknek a pályájuk elején sokat jelenthet néhány gyakorlati útmutató, tanács, megosztott tapasztalat.

A műhelymunka fokozatos eltűnése miatt kialakuló úrben az olyan jellegű kezdeményezések, mint az 50 tehetséges magyar fiatal program, nagyon fontos szerepet töltenek be. Ráadásul manapság olyan sokat fogjuk a fejünket, és panaszkodunk, hogy „jaj, milyen irányba halad ez a világ...” De hát ez rajtunk is múlik! Azon, hogy mit teszünk meg a következő generációkért. Hogy kommunikációs szakadékra hivatkozva, saját jövőbeni egzisztenciánkat féltve inkább más irányba nézünk, amikor tehetséggondozásról van szó, vagy elfogadva, hogy igenis lesznek generációs különbségek, megpróbáljuk támogatni a fiatalokat.

Nagy örömmel tölt el, hogy két mentoráltammal is olyan baráti kapcsolat alakult ki, amely jóval túlmutat a mentor-mentorált szinten. Máig fel szoktak hívni tanácsot kérni, vagy elmesélni, mi történt éppen velük, és arra is büszke vagyok, hogy én is sokat tanulhattam tőlük.